

Cuộc Chiến Ngâm

Contents

Cuộc Chiến Ngâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10

Cuộc Chiến Ngâm

Giới thiệu

Editor: HamilkĐôi vợ chồng trẻ cùng nhau xây dựng gia đìnhCùng nhau lập nghiệp bằng hai bàn tay trắngNhững lúc kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-ngam>

1. Chương 1

Mười một giờ đêm, Lâm Vi nằm trên giường xem ti vi bên cạnh cậu con trai đã say giấc từ lâu. Tôn Vũ Phi lên mạng xong cũng từ thư phòng quay về phòng ngủ, anh ta vừa cởi quần áo vừa lau bầu:

” Có nguồn tin cho rằng mười hai giờ đêm nay xăng sẽ tăng giá”

” Ai nói vậy?”

” Thấy dân mạng đồn thế”

” Tin tức trên mạng có tin được không?”

” Thực tiễn chứng minh, ít ra còn đáng tin cậy hơn Ủy ban phát triển và cải cách Quốc gia”

” Thôi cố lên đi”. Lâm Vi vươn người bước ra khỏi đồng chăn ấm áp.

Tôn Vũ Phi không nói gì chỉ biết thở dài nhìn vợ đang loay hoay tìm chiếc ví đựng đồng tiền lẻ, chìa khóa và bằng lái xe:

” Nếu trong công việc em cũng mải mê hám lợi như thế thì sự nghiệp có phải đã thăng tiến vùn vụt từ lâu rồi không”.

”Em như thế này mà là hám lợi à? Như vậy gọi là vun vén cho gia đình, nói một cách thời thượng là bảo vệ môi trường đấy! Tôn Vũ Phi, anh đừng có coi thường em, nếu anh muốn ở cái nhà này thì kiếm thêm tiền

về đây đi, em cũng chẳng cần phải nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài đổ xăng như thế này nữa. Anh suốt ngày chỉ biết đi tiếp khách, ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, ca múa hưởng thái bình, uống rượu lăm vào thể nào cũng chảy máu dạ dày, không tiêu hóa nổi cho xem”.

Lâm Vi cầm chìa khóa xe đã bước ra đến cửa, vừa nhắc đến vấn đề này, lưng cô như bị dính chặt vào cánh cửa không tài nào bước tiếp, cứ thế lải nhải chẳng khác gì chiếc MP3 đang phát tiếng.

” Thôi thôi vợ đại nhân, em trách mắng anh như vậy thì có ích gì không? Vợ chồng chính là tay trái với tay phải. Nếu tay trái gãy thì nhiệm vụ kiếm tiền nuôi gia đình không phải rơi vào tay phải sao?” Tôn Vũ Phi trằm chằm kín đáo nói: ” Em cố gắng đi nhanh lên không lại không kịp xếp hàng đâu”.

Quả nhiên, cảnh tượng của trạm xăng dầu Long Nhất thật náo nhiệt, không khác gì dòng nước từ trên núi chảy xuống. Trong đó không thiếu những chiếc xe mang nhãn hiệu Mercedes-Benz 600 hay BMW 520. Lâm Vi cảm thấy khó chịu. Những chiếc xe ấy thuộc dòng xe thương hiệu, tiết kiệm được bao nhiêu xăng dầu mà phải chen vào giữa đám người nghèo khó như cô? Cô thử dài lái xe vào vị trí cuối hàng chờ làn xe từ từ di chuyển phía trước. Đây đúng thật là việc phiền toái, để máy nổ thì sợ phí xăng, khởi động đi khởi động lại thì sợ ảnh hưởng đến động cơ. Lâm Vi muốn tìm sách hướng dẫn sử dụng xe để xem có biện pháp nào toàn vẹn hay không. Kết quả là sau một hồi lục lọi cô không tìm thấy sách nhưng lại tìm được một chiếc hộp gấm màu đỏ chót trông rất tinh xảo đựng một đôi khuyên tai vàng Chu Đại Phúc ghi trị giá 1840 tệ. Cô tiếp tục gỡ ra thấy bên trong còn có một tờ giấy màu hồng viết: ” Tặng người con gái anh yêu nhất”.

Lâm Vi nhìn đèn sau của trước xe phía trước thử dài thỏa mãn.

Vậy là đã 10 năm trôi qua rồi. Một buổi tối 10 năm trước, trong buổi học phụ đạo trên tầng thượng, nam sinh Tôn Vũ Phi chăm chú nhìn cô nữ sinh Lâm Vi: ” Anh rất yêu em, em chính là người con gái mà anh yêu nhất”. Cô bạn học Lâm Vi nghe xong, nước mắt tuôn như bão, trước lời nói ôn nhu quyến luyến như thế, cô chỉ biết rúc vào ngực anh ta mà chấp thuận.

Từ năm 1999 đến năm 2009, Lâm Vi đi theo Tôn Vũ Phi lang bạt kỳ hồ, từ Thượng Hải đến Nam Kinh, từ Nam Kinh đến Hàng Châu, từ Hàng Châu đến Tô Châu, cuối cùng lại từ Tô Châu về Thượng Hải. Mới đầu không có tiền, họ thuê một căn hộ bé tí như lồng chim bồ câu, muốn đi vệ sinh phải chạy mất nửa dặm. Có một đêm Lâm Vi bị đau bụng, Tôn Vũ Phi phải cầm theo đèn pin hộ tống cô chạy mấy lần đến nhà vệ sinh. Hai người từ bàn tay trắng dần dần dựng lên sự nghiệp, lặn lội ở Thượng Hải một thời gian, mọi thứ bắt đầu khởi sắc, họ vừa mua được nhà vừa sinh được một thằng cu.

Tình cảm mãnh liệt đã sớm biến thành thân quen. Mỗi buổi tối họ nằm trên giường, lưng tựa vào nhau cảm giác trong lòng thật yên ả. Ân ái cũng theo thói quen, một tuần một lần, quen thuộc như làm bài tập ở nhà. Trước hết là mở vớ ra, xem tiêu đề, sau đó bắt đầu viết bài, dài lắm là nửa giờ. OK, vậy là giải quyết xong trong sự nhàm chán. Điều này có nghĩa là gì? Tình cảm vợ chồng bao năm sao có thể so sánh với thứ khoái cảm sinh lý ngắn ngủn kia? Đơn giản là không hề đáng giá để mà nhắc tới.

2. Chương 2

Ngày lễ tình nhân rơi vào thứ năm, Lâm Vi sốt ruột chờ từ sáng sớm đến đêm khuya, quà đã được ngó trước rồi mà mãi chẳng thấy khuyên tai đâu.

Lâm Vi nói bóng nói gió với Tôn Vũ Phi: ” Quà ngày lễ tình yêu của em đâu?”.

Tôn Phi Vũ trợn to hai mắt: ” Chúng ta có phải là tình nhân không? Chẳng phải là vợ chồng rồi sao? Trung Thu còn chẳng có, cái gì mà quà lễ tình nhân cơ chứ?”.

Lâm Vi sững sốt: vậy đôi khuyên tai kia là tặng cho người nào? Chẳng lẽ...Chẳng lẽ đến cả Tôn Vũ Phi cũng có người phụ nữ khác bên ngoài? Phụ nữ đúng là ngu ngốc như nhau. Bọn họ cứ tưởng rằng đàn ông trong thiên hạ ai cũng có tình nhân, duy chỉ có người đàn ông của mình là không. Họ làm như họ được gả cho thánh nhân Liễu Hạ Huệ, phụ nữ ngồi trong lòng mà vẫn không làm loạn.

Chiếc khuyên tai thần bí khiến Lâm Vi dấy lên nghi ngờ. Cả đêm cô không tài nào ngủ được, mấy lần định đánh thức Tôn Vũ Phi dậy để hỏi cho ra nhẽ nhưng cô đành nhịn. Ngu ngốc nhiều năm như vậy cũng nên học thông minh một chút.

Nghĩ tới đây, Lâm Vi lặng lẽ đứng dậy tìm kiếm trong xe. Quả nhiên, đôi khuyên tai đã không cánh mà bay, chỉ còn lại tờ hóa đơn màu tím nhẵn nhúm. Cô thần nhiên đứng lên cất tờ giấy đó đi.

Căn cứ vào thói quen tiêu tiền của Tôn Vũ Phi, thường thì anh ta hay quẹt thẻ khi mua gì đó vượt quá năm trăm tệ. Mấy chiếc thẻ của anh ta, Lâm Vi nắm rõ như lòng bàn tay. Thậm chí, thẻ tín dụng còn có tin nhắn phục vụ. Bên này quẹt thẻ, bên kia điện thoại Lâm Vi sẽ nhận được tin nhắn liệt kê rất rõ ràng các khoản chi tiêu. Điều này càng khẳng định Tôn Vũ Phi còn có chiếc thẻ khác mà Lâm Vi không biết.

Lâm Vi đến Chu Đại Phúc mua một bộ khuyên tai giống như thế và lấy hóa đơn. Ngày thứ hai cầm về, cô nói không thích kiểu dáng nên muốn đổi lại. Lần này cô đưa tờ hóa đơn của Tôn Vũ Phi để trên xe ra. Chọn tới chọn lui một hồi cuối cùng quyết định lấy một chiếc dây chuyền giá rẻ hơn, có 1600 tệ.

” Thành thật xin lỗi, vì quẹt thẻ để mua nên chúng tôi chỉ có thể trả lại tiền thừa ngay trên thẻ của quý khách mà thôi”. Nữ nhân viên bán hàng cầm tờ hóa đơn kiểm tra lại sổ ghi chép.

” Được, không thành vấn đề”. Tim Lâm Vi đập thành thịch, mọi chuyện phát triển theo đúng phương hướng cô dự liệu.

” À, đúng rồi. Phiên cô cho tôi xem lại số thẻ. Tôi có nhiều thẻ quá nên không nhớ được đã dùng thẻ nào để mua”.

” Là thẻ của China Merchants Bank, số thẻ là....Để tôi in cho quý khách”. Thái độ của nữ nhân viên quầy bán hàng rất tốt.

Nắm được thông tin cần thiết, Lâm Vi tỏ ra suy nghĩ: ” Xin lỗi cô, tôi lại thấy thích chiếc khuyên tai này nên không muốn đổi nữa”.

3. Chương 3

Lâm Vi lên trang web của China Merchants Bank bắt đầu thử mật mã. Sinh nhật của cô không đúng, ngày sinh nhật của Tôn Vũ Phi cũng không chuẩn. Còn cơ hội cuối cùng, cô nhập ngày sinh của con trai vào. Rất cuộc cũng chính xác.

Lâm Vi bỗng có cảm giác mình ẩn núp như Dư Tắc Thành (1) đang bình tĩnh vờn nhau với kẻ địch. Khoảng cách đi đến bí mật càng lúc càng gần, tay cô run rẩy mở tờ giấy ghi rõ ràng từng chi tiết:

Ngày 2 tháng 1, tại nhà hàng Đại Quan Sơn, tiêu hết 189 tệ.

Ngày 5 tháng 1, tại khu mua sắm Thái Bình Dương, tiêu hết 472 tệ.

Ngày 18 tháng 1, tại khách sạn thương gia Lãng Nhuận, tiêu hết 258 tệ.

Nhìn tờ giấy, cô phảng phất thấy một thế giới khác của Tôn Vũ Phi, một thế giới khá tốn kém. Đi mua sắm ở Thái Bình Dương, ăn uống tại nhà hàng Quan Sơn, nghỉ trong khách sạn dành cho thương gia...Tay Lâm Vi khẽ run. Phản ứng đầu tiên cô muốn ngay lập tức phóng tới công ty của Tôn Vũ Phi, túm lấy cổ áo của anh ta mà tát cho vài cái: Lâm Vi tôi sống cùng anh khổ cực như vậy, anh dùng cách này để báo đáp tôi sao?

Cô không kịp tắt máy tính, tiện tay cầm chiếc áo khoác chạy ra ngoài. Ngay cửa có một tấm gương lớn, Lâm Vi thấy mình trong gương đầu tóc rối bù, dung nhan tiều tụy, quần áo không chỉnh tề. Đúng tiêu chuẩn khiến chồng ruồng bỏ! Cô bị chính hình tượng của mình đánh bại. Bên cạnh cô nhiều chuyện như vậy vẫn thường sờ sờ xảy ra, vợ cả và tiểu tam tranh giành nhau nhưng người thua cuộc luôn là vợ cả, tại sao lại thế? Không phải vì tiểu tam mạnh mẽ gì mà do vợ cả ỷ vào việc mình có lý, khóc lóc náo loạn hoặc dọa dẫm thất cổ, tự mình bước vào con đường cùng rồi hủy hoại bản thân.

Dư Tắc Thành có thể thắng lợi được không? Đầu tiên phải tỉnh táo, thứ hai cần phải tỉnh táo và thứ ba vẫn phải hết sức tỉnh táo.

Lâm Vi hít một hơi thật sâu, ép mình bình tĩnh lại. Cô nhìn mình trong gương, theo phản chiếu hiện lên chiếc TV treo tường trong phòng khách. Cô quyết định giết chết tiểu tam, giữ bằng được ngôi nhà này.

Muốn giết chết tiểu tam, trước hết phải biết tiểu tam là ai?

Lâm Vi đăng ký trên một trang web di động Trung Quốc, cố gắng kiểm tra các cuộc điện thoại của Tôn Vũ Phi. Lần này thử mật mã thế nào cũng không ra. Xem ra anh ta không phải không có phòng bị, không dễ dàng làm lộ mật mã và còn đem sửa lại, hơn nữa mật mã được đổi không theo quy luật nào cả nên cô không tài nào đoán ra.

Lâm Vi đành bỏ qua, quay ra nghiên cứu giấy tờ ngân hàng. Ngày 18 tháng 1 kết sổ có giải thích rõ ràng ngày sử dụng là ngày 17 tháng 1. Ngày 17 đúng vào chủ nhật...A, nghĩ tới đây cô nhớ ra cả nhà ba người bọn cô lúc đó đang ăn Kentucky thì Tôn Vũ Phi nhận được điện thoại rồi vội vàng bỏ đi nói là phải đi Côn Sơn công tác với giám đốc. Thì ra không phải giám đốc đi công tác mà là cùng với nhân tình mây mưa. Tâm can Lâm Vi nhói lên, từng cơn từng cơn đau dữ dội.

Cảm xúc bình ổn được một chút, Lâm Vi thử gọi điện tới khách sạn nói chuyện với tổng đài: " Chào cô, tôi là khách đến thuê phòng ngày 17 tháng 1. Hình như tôi đã làm rơi kính mắt ở khách sạn, không biết nhân viên phục vụ có nhặt được không?".

" Quý khách có nhớ được số phòng không ạ?"

" Tôi không nhớ rõ, cô có thể giúp tôi tra lại số phòng không? Người đứng tên là Tôn Vũ Phi".

" Vâng, tôi tra được rồi, phòng 205, giường lớn".

Tia hi vọng trong lòng Lâm Vi hoàn toàn tan vỡ. Trước đó, cô vẫn ảo tưởng là Tôn Vũ Phi đi tiếp khách hàng nên bọn họ cùng nhau đi dạo phố, ăn cơm và uống cà phê nhưng cuối cùng thì không thể có chuyện Tôn Vũ Phi tiếp khách hàng ở trên giường được.

Hai phút sau nhân viên phục vụ nói với cô: " Thật sự xin lỗi, tôi vừa mới hỏi nhân viên dọn phòng nhưng cô ấy không nhặt được kính mắt của quý khách"

Lâm Vi hoàn toàn không còn nghe thấy cô ta nói gì nữa, cô lẩm bẩm nói lời cảm ơn rồi cúp điện thoại.

(1): một nhân vật trong truyện kiếm hiệp

4. Chương 4

Buổi tối, Tôn Vũ Phi về nhà, Lâm Vi cố làm như không có chuyện gì xảy ra.

" Hôm nay anh về sớm vậy? Anh không phải tiếp khách hàng sao?".

Hai từ " khách hàng" phun ra thật nặng nề.

" Không, hôm nay anh ở nhà với vợ thôi". Tôn Vũ Phi cười ha hả đi vào phòng tắm.

Lâm Vi không khác gì đặc vụ bắt đầu tìm kiếm điện thoại của chồng nhưng không thấy. Thì ra ngay cả lúc tắm anh ta cũng mang máy theo. Lâm Vi tự rửa thầm bản thân, tại sao ngay từ đầu không sớm phát hiện ra điều bất thường.

Ăn tối xong, Lâm Vi đề nghị dẫn con trai đi siêu thị, còn cố ý không mang điện thoại theo. Đến siêu thị, Lâm Vi làm ra vẻ như vừa nghĩ tới việc gì đó.

" Em phải gọi điện cho mẹ. Ôi giờ, em quên mang theo di động rồi, anh có mang điện thoại không cho em mượn một lát".

Tôn Vũ Phi ngạc nhiên: " Em và mẹ có việc gì quan trọng thì về nhà nói đi, ở đây ồn ào chết đi được".

" Đương nhiên là có việc quan trọng rồi. Sao anh lại kỳ kèo thế nhỉ, Hay là trong điện thoại có gì bí mật?". Lâm Vi nửa đùa nửa thật nói.

" Được thôi, em đừng có gây chuyện đấy". Tôn Vũ Phi mặt trầm xuống, cô lại giả chiêu bài lấy cương cường nhu, chuyển bại thành thắng, nhiều lần như vậy mà mọi việc đều trở nên trôi chảy.

Lần này cô không mặc kệ anh ta, ngược lại còn nói giọng nũng nịu:

” Không gây chuyện, không gây chuyện. Mẹ nhờ em mua cho chiếc áo lót giữ ấm, em chỉ muốn hỏi xem mẹ thích mua thương hiệu nào thôi”.

Tôn Vũ Phi không còn cách nào khác đành đưa di động cho Lâm Vi.

Lâm Vi ngay trước mặt Tôn Vũ Phi bấm điện thoại nhà:

” Mẹ, con và Vũ Phi đang đi siêu thị đây. Không phải mẹ đang muốn mua áo lót giữ ấm sao? Có rất nhiều loại mẹ ạ...”.

Cô vừa nói vừa đi ra phía quầy áo lót, dần dần thoát khỏi tầm mắt của Tôn Vũ Phi, Tôn Vũ Phi trong lòng có quỷ nên không dám đi theo, không thể làm gì khác hơn là đứng ở quầy đồ chơi giáo huấn con trai: ” Không mua cái gì hết, trong nhà đầy đồ chơi của con rồi”.

Lâm Vi cúp điện thoại, tay run rẩy nhanh chóng mở nhật ký cuộc gọi trong điện thoại của Tôn Vũ Phi nhưng tất cả đều trống trơn khiến cô sinh nghi. Nếu không sao thì chẳng ai đem xóa hết hộp thư và nhật ký cuộc gọi như thế cả.

Cô mở danh bạ điện thoại một lần nữa, rốt cuộc cũng tìm ra vấn đề: trong danh bạ chỉ có hai số điện thoại của Tôn Vũ Trụ.

Tôn Vũ Trụ là em trai của Tôn Vũ Phi, cậu ta vẫn đang học đại học. Một sinh viên đại học mà có đến hai số điện thoại sao? Một số rất quen, số này cô cũng có. Còn một số khác bắt đầu là 158, là số di động của Trung Quốc và hiển nhiên là số này mới được đăng ký.

Lâm Vi dùng tốc độ nhanh nhất nhớ kỹ mã số 158 này.

)

Cô không kịp đợi đến lúc về nhà, trả điện thoại cho Tôn Vũ Phi sau đó lấy cớ đi toilet. Cô vội vàng tìm bộ điện thoại công cộng, nhấn mười một con số, đầu bên kia truyền đến tiếng huyền não âm ỉ, sau đó là giọng nữ trẻ tuổi trả lời: ” Ai vậy?”.

Tâm trạng Lâm Vi lập tức chìm xuống vực thẳm, cô bật ra một tiếng rồi cúp máy.

5. Chương 5

Cô quay lại siêu thị tìm Tôn Vũ Phi khắp nơi nhưng không thấy đâu. Hóa ra anh ta không đủ kiên nhẫn để chờ nên dẫn thẳng bé đến quầy tính tiền trước.

Thằng bé nhìn thấy Lâm Vi mừng rỡ chạy tới ôm chặt lấy thắt lưng mẹ nó làm nũng. Nước mắt Lâm Vi nhanh chóng trào ra, cô vội vàng lau đi, hít sâu một cái rồi ôm lấy con: ” Mẹ đây, mẹ đây rồi”.

Tôn Vũ Phi xách theo túi lớn túi nhỏ đi tới có ý trách mắng: ” Sao em đi lâu vậy, để hai bố con tìm hết hơi”.

Đang nói thì điện thoại của anh ta vang lên, Tôn Vũ Phi liếc nhìn màn hình, mặt thoáng biến sắc. Anh ta nhấn ngay nút tắt nhưng vẫn cầm di động lên trả lời: ” A lo? Gặp Tiểu Ngô à? Nhầm số rồi nhé”. Sau đó tiện tay nhét luôn điện thoại vào túi quần, giả bộ tức giận, miệng lẩm bẩm: ” Bực cả mình”.

Lâm Vi thản nhiên nhìn anh ta diễn trò, đã thế còn cố ý nói thêm: ” Có khi họ lại gọi lại đấy”.

Quả nhiên điện thoại lại kêu vang.

” Kệ đi, mình không nghe cũng chẳng sao”. Tôn Vũ Phi trốn tránh ánh mắt của Lâm Vi, làm bộ tức giận tắt luôn điện thoại.

Trên đường về nhà gặp cơn mưa nhỏ, cậu con trai tranh luận với Tôn Vũ Phi về việc đi tắm có được coi là phạm sai lầm hay không. Thằng bé nghiêng đầu hỏi Lâm Vi: ” Mẹ ơi, nếu con đi tắm thì mẹ có tha thứ cho con không?”

Lâm Vi ôm thằng bé vào lòng nói: ” Con có phạm sai lầm lớn thì mẹ cũng sẽ tha thứ cho con nhưng đó phải là sai lầm chỉ được phép phạm một lần”.

Đúng lúc ấy đèn đỏ bật sáng, Tôn Vũ Phi đạp phanh xe, quay đầu lại bắt chước giọng nũng nịu của con trai hỏi cô: " Còn anh thì sao?".

Lâm Vi nhìn thẳng anh ta nói từng chữ một: " Kể cả anh cũng vậy".

Tôn Vũ Phi chợt dạ, im lặng một lúc rồi bật cười " Ha hả".

Lâm Vi cả đêm không ngủ, nhắm đi nhắm lại số điện thoại kia. Người ta nói quả không sai: Biết địch biết ta – Trăm trận trăm thắng. Nhưng chỉ dựa vào mỗi số điện thoại này chắc chắn không thể biết thêm được điều gì.

Ngày thứ hai, trên đường đi làm cô mua tờ báo sớm, tìm trong mục quảng cáo số điện thoại của thám tử tư để nhờ tư vấn. Lâm Vi nghe đầu dây bên kia nói rất gọn gàng và dứt khoát: " Toàn bộ chi phí để biết thông tin của tiểu tam như tên tuổi, nơi làm việc và số điện thoại mất 5000 tệ. Còn nếu cô muốn kiện ra tòa thì cần phải có ảnh chụp của chồng và tiểu tam để làm bằng chứng, cái này mất thêm 2000 tệ nữa".

Đúng là tin tức của thời đại công nghiệp hóa, cái gì cũng có thể bán thành tiền. 5000 tệ, đủ để cô đóng tiền một khóa học dương cầm cho con. Cứ làm như cô khờ dại lắm đấy. Lâm Vi bực bội cúp điện thoại. Cô cần gì căn cứ chuẩn xác để trình lên tòa, cái cô cần hơn chính là một gia đình đầy đủ cơ.

Lâm Vi ngồi ngẩn người trên chiếc ghế dài ở quầy bán báo: Tôn Vũ Phi dù sao cũng chỉ là một người thấp cổ bé họng, cầm một vạn tiền lương trả tiền vay mua nhà hết đã quá nửa. Có thể khẳng định người phụ nữ của anh ta không phải là kẻ vì tiền. Cô sợ nhất loại tiểu tam không vì tiền mà vì tình cảm. Tuy nói thứ tình cảm đó như món đồ chơi không đáng giá nhưng thứ đồ chơi này khi đã để người khác lấy đi thì sẽ khó bắt người ta trả lại được.

Cô càng nghĩ càng thấy đau lòng, giống như lỗi lầm đó do mình gây ra hay cản trở đường tình duyên của ai đó vậy. Đúng lúc Lâm Vi bật khóc thì điện thoại reo, là công ty gọi tới, đầu dây bên kia vang lên tiếng gào ầm ĩ của sếp: " Cô xem mấy giờ rồi? Còn làm cái gì mà chưa tới?".

Lâm Vi bình tĩnh, nhận ra mình còn có công việc, vội vàng cười nói trong điện thoại, giọng tỏ ra biết lỗi: " Thật xin lỗi, nhà tôi có việc. Tôi đến ngay bây giờ đây".

" Suốt ngày nhà xảy ra chuyện, nhà có chuyện là không biết gì trên dưới nữa hả? Cái dùi không thể sắc hai đầu. Cô muốn giải quyết việc nhà thì xin nghỉ luôn đi". Cấp trên nổi cáu ngắt luôn điện thoại.

Lâm Vi tức hộc máu, chỉ muốn gọi thẳng cho sếp nói rằng bà đây từ chức đấy không thèm làm nữa đấy. Nhưng người cùng chung một mái hiên không thể cúi đầu. Ở thành phố chỉ dựa vào tiền lương của mình Tôn Vũ Phi thì không đủ để trả tiền nhà, tiền nuôi con. Muốn sống cho qua ngày đoạn tháng thì phải cần đến công việc của cả cô nữa.

Ngộ nhỡ chuyện của Tôn Vũ Phi không có kết quả, tốt xấu gì cô vẫn còn có cơm ăn. Tuy thái độ của sếp như thế nhưng chỉ cần cô cố gắng thì đến cuối tháng vẫn được phát lương. Không giống như chồng cô, dù có toàn tâm toàn ý thì Trần Thế Mỹ vẫn là Trần Thế Mỹ, không vì anh ta tốt đẹp hơn mà thay đổi giữ lấy công việc mưu sinh.

Chỉnh đốn lại tâm trạng cô đi tới chỗ làm. Lâm Vi ngồi trước máy tính nhưng không có lòng dạ nào để làm việc. Cô nảy sinh ý tưởng đưa số điện thoại có mã 158 lên trang Taobao. Chuyện thần kỳ xuất hiện, cô thấy có một bài viết đăng tin cần thuê cửa hàng, người muốn thuê chính là chủ nhân của số điện thoại kia.

Tim Lâm Vi đập thành thịch không ngừng, tiếp tục lần theo dấu vết, qua ID của bài viết này, không ngờ cô lại tìm thấy gian hàng của cô ta mở trên trang web Taobao, bán đồ trang sức pha lê kết bằng tay mà các cô gái trẻ ưa thích, trông hết sức tinh xảo.

"Tiểu Mao, tiền trong tài khoản Taobao của tớ hết rồi, cậu mua hộ tớ một sợi dây chuyền, tớ sẽ đưa luôn tiền mặt cho cậu." Lâm Vi dạo một vòng quanh gian hàng của tiểu tam, chọn đại một sợi dây chuyền rồi nhờ đồng nghiệp mua giúp.

Ngày hôm sau, chuyển phát nhanh cùng thành phố đã tới, trên hóa đơn giao hàng, Lâm Vi bỗng nhìn thấy tên của tiểu tam: Tùng San San, tòa nhà 2804 đường Hoài Hải.

6. Chương 6

Có lẽ trời sinh ra phụ nữ có tính nhạy cảm. Sau khi nhận được điện thoại nặc danh của Lâm Vi, Tùng San San phát giác ra sự khác thường. Cô ta liền gọi ngay cho Tôn Vũ Phi nhưng cả hai cuộc gọi đều bị ngắt máy.

Ngày hôm sau, Tôn Vũ Phi chạy vội đến chỗ San San để chịu tội: " Xin lỗi San San, hôm qua anh đi siêu thị với vợ nên không tiện nghe điện của em".

Tùng San San giở giọng truy vấn: "Anh đi siêu thị nào vậy?"

" Siêu thị Lạc Phúc trên đường Trường Ninh". Tôn Vũ Phi thành khẩn khai báo.

Tùng San San nhanh chóng điều tra ra cuộc điện thoại ngày hôm qua. Cuộc gọi thần bí đó có mã vùng là Trường Ninh. Tùng San San bắt giác thấp thỏm: chắc hẳn vợ anh ta đã biết chuyện.

Bốn năm trước, khi ấy Tùng San San mới tốt nghiệp đại học, cô ta nộp đơn xin thực tập tại công ty của Tôn Vũ Phi. Nhìn quen lắm nam sinh đầu bù tóc rối đi dép lê trong sân trường, San San lập tức bị người đàn ông trước mắt thu hút. Anh ta mặc comple phẳng phiu, phảng phất mùi nước hoa dịu dịu. Vũ Phi nhìn cô ta bằng ánh mắt chiều chuộng yêu thương. Thế là cô ta nhanh chóng chìm đắm vào Vũ Phi. Ở trên giường, bọn họ vô cùng hòa hợp. Đã lâu rồi Tôn Vũ Phi mới lấy lại cảm giác của mối tình đầu. Khi cả hai đang đắm chìm trong cảm xúc mãnh liệt, Vũ Phi đã gọi cô ta là: " Người con gái mà anh yêu nhất".

Nhưng cuối cùng thân phận của người con gái đó cũng thật đặc biệt, đó là làm tiểu tam. Tùng San San bắt đầu mối quan hệ trong vùng trộm: không chủ động gọi điện hay gửi tin nhắn, thấy QQ của Vũ Phi bật sáng cũng không tự tiện chào hỏi.

Cứ thụ động như vậy trong bốn năm trời, mới vừa rồi cô ta chứng kiến cảnh bạn mình kết hôn rồi mang thai trong khi mình phải vất vả lén lút, trong lòng bỗng cảm thấy tủi thân. Kể thứ ba ư, rốt cục ai mới là kẻ thứ ba? Không được yêu thương phải là người kia mới đúng. Đừng tưởng có được tờ giấy hôn thú đã cho là mình giỏi. Cùng lắm chỉ là tờ giấy mà thôi, đến Cục dân chính bỏ ra vài đồng là có ngay.

Cầm điện thoại di động, Tùng San San hít sâu một hơi. Biết cũng tốt, chồng " một cước đạp hai thuyền", lẽ dĩ nhiên vợ phải có quyền biết rõ. Thực ra, cô ta đã sớm nhận ra một điều, đây chẳng qua chỉ là trò chơi, mà trò chơi thì cần phải có kết quả.

Khi chồng bị vợ phát hiện sẽ có ba kết quả đơn giản xảy ra: thứ nhất là cãi vã, thứ hai là ly hôn, thứ ba là sẽ tìm tiểu tam để tính sổ. Tùng San San lo lắng bất an chờ đợi Lâm Vi nổi giận nhưng cảnh xuân vẫn không hề gợn sóng, ngược lại còn bình tĩnh khác thường, điều này càng khiến cô ta thấy không yên lòng.

Lúc hẹn hò, cô ta dò hỏi Vũ Phi: " Gần đây vợ anh có phát hiện ra điều gì không?".

Tôn Vũ Phi lúc này đã khó kiềm chế, hơi thở hỗn hển phả vào vành tai cô ta: " Nếu phát hiện ra thì anh còn ở đây với em sao?"

Đang định đi vào chủ đề chính thì điện thoại di động vang lên, là Lâm Vi: " Anh à, em phải đi công tác đột xuất, anh mau đi đón con nhé". Giọng cô bình thản, hơi gấp gáp, thái độ tự nhiên và thân mật, không có điểm gì tỏ ra bất thường.

Tôn Vũ Phi không thể làm gì khác hơn là xuống giường mặc quần áo, vội vã chạy đến nhà trẻ.

Cuối cùng Lâm Vi cũng bắt đầu hành động. Cô lấy cớ đi công tác để về quê Vũ Phi, tìm gặp mẹ anh ta, trình bày toàn bộ sự việc.

Mẹ Tôn nghe xong, phản ứng đầu tiên là bênh con trai, kiên quyết lắc đầu: " Không thể thế được, con ta không phải là người như vậy".

Lâm Vi ngắt lời bà: " Giờ con không muốn bàn luận về vấn đề nhân phẩm của con trai mẹ. Chuyện như thế xảy ra, con không muốn tan vỡ, cũng không muốn truy kích. Con muốn anh ấy hồi tâm chuyển ý, con trai con rất cần có bố. Mẹ nhất định phải giúp con".

Thì ra con dâu bà tới đây không phải để tố cáo, nó cũng không hề muốn ly hôn. Mẹ Tôn lúc này mới yên tâm lời con trai ra chữ mắng: tên tiểu tử thối, vợ tốt như vậy sao lại buông thả không cần. Vì Vi, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ đứng về phía con.

Nhìn mẹ chồng trở mặt như lật trang sách. Lâm Vi rốt cục cũng hiểu ra kỹ thuật diễn của Tôn Vũ Phi đúng là do di truyền. Cô đành cười gượng: " Mẹ phải làm bộ như không biết chuyện này, con sẽ nói cho mẹ biết cách phải làm sao".

Mẹ chồng vội vàng gạt đầu: " Mọi việc mẹ sẽ nghe theo sự chỉ đạo của con".

Lâm Vi đi " công tác" về nhưng không về nhà ngay mà tốn hơn 200 tệ để làm kiểu tóc mới.

Cô đem mái tóc dài lộn xộn cắt bỏ, sau đó thay thế bằng kiểu tóc ngắn đơn giản. Mái tóc mới làm tôn lên khuôn mặt xinh xắn có phần mê hoặc của Lâm Vi. Nhìn từng sợi tóc rơi lả tả trên mặt đất và hình ảnh của mình trong gương, dưới bàn tay của nhà tạo mẫu, Lâm Vi cảm giác như mình đã trở thành một con người hoàn toàn mới.

Cô còn đi dạo phố, sắm cho mình quần áo và đồ trang sức mới từ đầu đến chân. Cầm túi lớn túi nhỏ đi ra ngoài, cô thấy vô cùng sướng khoái. Từ ngày kết hôn cho đến tận bây giờ, cô không dám tiêu tốn gì cho bản thân mà chỉ lo cho chồng cho con. Kết quả là gì? Vợ càng ngày càng cũ kỹ còn chồng ngày càng trở nên oai phong. Lúc này Lâm Vi mới hiểu một điều, người phụ nữ trước hết phải biết đối tốt với bản thân, chính mình tốt rồi thì mới có thể đối tốt với những người xung quanh.

Buổi tối về nhà, hai người đàn ông một lớn một nhỏ quả nhiên bị hình ảnh của Lâm Vi làm cho rúng động. Tôn Vũ Phi thấy hơi lo lắng: " Sao lại ăn mặc thế này? Em nói là đi công tác thảo luận nghiệp vụ mà sao chẳng khác gì lên sân khấu thế? Có phải em đi cùng sếp không? Anh nhìn hấn ta không phải người tốt đâu".

" Ai anh cũng bảo là không tốt. Chắc chỉ có mình anh là người tốt nhỉ?". Lâm Vi liếc nhìn Tôn Vũ Phi một cái: " Quần áo này em mua lúc đi công tác về đấy. Tổng cộng hết hai nghìn tệ".

" Hết hai nghìn tệ. Em lăm tiền thật đấy?". Tôn Vũ Phi trợn to hai mắt.

" Em làm gì có tiền. Quẹt thẻ để mua đấy. Em về nhờ anh trả hộ, chẳng phải anh là Kho bạc Nhà nước sao?". Lâm Vi hàm xúc ý tứ nhìn anh ta.

" Tiền lương của anh chẳng phải nộp hết cho em rồi sao? Cái gì mà Kho bạc Nhà nước cơ chứ". Tôn Vũ Phi xua tay nguây nguấy.

" Thật không đấy?". Lâm Vi mỉm cười, cố nén cơn bốc hỏa: " Đừng trách em kiểm tra anh nhé. Công ty anh giờ trò gì làm sao em biết được".

" Được rồi, được rồi, để anh trả, để anh trả". Tôn Vũ Phi đầu hàng, anh ta cố ý lùi một bước để tiến hai bước, giả vờ tỏ ra đáng thương: " Có tí tiền riêng bị em lột sạch hết rồi".

Hừ, trong lòng Lâm Vi cười lạnh. Xài hết tiền của anh, để xem anh lấy gì thuê phòng. Cùng lắm ra công viên, mỗi tội trời hôm nay hơi lạnh đấy.

Lúc này, điện thoại trong nhà vang lên, là mẹ chồng gọi tới: " Con à, dạo này mẹ ở nhà buồn quá nên muốn đến thăm bọn con. Hàng ngày, mẹ sẽ ở nhà nấu cơm cho hai đứa ăn nhé".

7. Chương 7

Mẹ Tôn như mùa xuân đến hên.

Ngày đầu tiên, để tiếp đón mẹ chồng, Lâm Vi đưa cả gia đình đến nhà hàng.

Ngày thứ hai, bà đích thân xuống bếp trở tào nấu nướng, cả nhà sum họp rất vui vẻ và hòa thuận.

Sang ngày thứ ba, Lâm Vi nhờ mẹ chỉ dạy, cô chuẩn bị một bàn đầy thức ăn.

Ba ngày liên tiếp không nhận được tin tức của Tôn Vũ Phi, Tùng San San đứng ngồi không yên. Cô ta không thềm quan tâm xem Vũ Phi có ở nhà hay không, bất tiện như thế nào, mặc nhiên cầm điện thoại lên nhắn cho anh ta một tin: Nếu hôm nay anh không đến thì em sẽ bỏ đi.

Tôn Vũ Phi cuống cuống, vừa tức lại vừa sợ. Tức vì Tùng San San không hiểu chuyện. Còn vội vì anh ta không biết phải đối phó việc này ra sao. Lại sợ Tùng San San kiên quyết đánh đến cùng tìm tới tận cửa nhà mình. Lúc này anh ta mới thấy hối hận: " không có kim cương thì cũng đừng nhìn ngắm sành sứ".

Ngày thứ tư vừa tan sở, Tôn Vũ Phi liền gọi về nhà: " Mẹ, hôm nay con phải đi tiếp khách công ty nên không về ăn cơm được".

" A". Mẹ chồng ngay lập tức cảnh giác: " Con đi tiếp khách với ai vậy?"

" Cùng...Hầy, con có nói thì mẹ cũng không biết đâu. Đúng rồi, Lâm Vi về thì mẹ nói với cô ấy một câu nhé. Bảo cô ấy là con đi ăn ở nhà hàng Trương Sinh, ăn uống xong con còn phải đưa khách đi tắm, tối muộn mới về". Tôn Vũ Phi còn dặn dò thêm: " Mọi người ngủ trước đi, không phải chờ con".

Anh ta cố ý bịa chuyện, nói tiếp khách tại nhà hàng quen. Mọi cuộc tiếp khách lớn nhỏ đều được sắp xếp tại đây. Lâm Vi cũng hay ăn ở nhà hàng này, càng là nơi quen thuộc thì càng ít bị nghi ngờ.

Lúc đi đón Tùng San San qua trung tâm mua sắm, Tôn Vũ Phi muốn mua quà tặng San San thay cho lời xin lỗi. Phụ nữ chẳng phải dễ dụ dỗ sao? Vì vợ đã chi trả hơn hai nghìn tệ để mua sắm quần áo nên tài khoản của Tôn Vũ Phi chỉ còn một nửa. Giờ mọi thứ đều đắt đỏ, đồ rẻ thì trông không đẹp, mà đồ trông vừa mắt thì giá lại cao. Cân nhắc mãi cuối cùng vẫn không quyết được. Lại còn chuyện ăn cơm, thuê phòng như thế nào cho khỏi tốn kém nữa chứ.

Thật ra sau khi gửi tin nhắn đi, Tùng San San hơi hối hận. Tôn Vũ Phi dạo này ngày nào cũng về nhà ăn cơm. Rõ ràng Lâm Vi đang áp dụng phương pháp " nhựa cao su", bề ngoài coi như không có gì nhưng lại ngầm nhẹ nhàng mang chồng ra dính chặt. Lúc này cô ta hiển nhiên không thể nài ép nỉu kéo. Cùng là phụ nữ như nhau, ai sẽ là người yếu thế? Cô mạnh hơn vì cô là vợ, còn tôi sẽ thắng cô vì tôi có được thứ tình cảm gọi là mãnh liệt. Huống chi giữa vợ chồng cô đã chẳng còn thứ tình cảm mãnh liệt đó. Điều này chẳng phải rất nghiêm trọng? Không nghiêm trọng thì sao trong nhiều vụ án giết người, người đầu tiên mà cảnh sát nghi ngờ chính là vợ hoặc chồng?

Tôn Vũ Phi rất buồn bực, rõ ràng Tùng San San gửi tin nhắn uy hiếp nhưng lúc gặp mặt lại không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn anh ta:

" Hôm nay chúng ta ăn gì?"

" Em nói xem"

" Em đang muốn ăn anh". Tùng San San cắn môi cười xấu xa.

" Được, hôm nay sẽ để em ăn sạch". Tôn Vũ Phi ôm cô ta vào lòng, nhiệt huyết sôi trào, thầm nghĩ người phụ nữ này quả là tiểu yêu tinh.

Hơn bảy giờ tối Lâm Vi mới bước chân về nhà, mẹ chồng nhanh nhẹn báo cáo: " Vũ Phi nói phải đi tiếp khách công ty đến tối mới về. Nó dặn mẹ nói với con một tiếng là nó đi ăn ở quán Trương Sinh gì đó. Con nói xem, liệu nó có đi cùng với con hồ ly tinh kia không?"

Lâm Vi hôm nay gặp phải một khách hàng đặc biệt khó chịu nên tâm trạng bực bội. Cô ủ rũ hất tóc: " Con không biết. Cứ để anh ấy đi đi, cùng lắm thì ly hôn".

Mẹ chồng tỏ ra không vui, bà chỉ vào đứa cháu đích tôn đang nằm bò trên bàn: " Lâm Vi, mẹ tới để giúp con. Mẹ cũng chưa xác thực lại lời con nói. Mẹ sẽ gọi điện cho Tôn Vũ Phi, bắt nó gác tất cả mọi chuyện về đây ba mặt một lời nói cho ra nhẽ". Bà vừa nói vừa cầm điện thoại lên.

Lúc này Lâm Vi mới tỉnh táo trở lại, nhắn điện thoại xuống: " Mẹ, đây không phải chuyện về vang gì để phải đối chất. Nói thẳng ra thì chia tay ai cũng sẽ thấy nhục nhã thôi". Cô nói trong nghẹn ngào.

" Đừng khóc, đừng khóc, có mẹ ở đây, con đừng sợ". Mẹ chồng đúng là chỗ dựa cho cô.

Lâm Vi cảm kích liếc mắt nhìn bà. Bà bực mình vì mâu thuẫn gia đình nhà ai cũng có nhưng quan trọng hơn cả là chuyện này lại do chính người trong nhà gây ra. Lâm Vi tự mình rót nước rồi làm một hơi hết sạch, tâm trạng thấy ổn định hơn. Sau đó cô gọi điện đến nhà hàng Trương Sinh: " Xin chào, cho tôi hỏi công ty TTC có tiếp khách ở đây không ạ? À, không có ạ, cảm ơn. Tạm biệt". Lâm Vi gác điện thoại, vẻ mặt hết sức phức tạp. Cô quay lại nói với mẹ chồng: " Chín mười phần Tôn Vũ Phi đã nói dối".

" Con gọi nó về đây ngay". Mẹ chồng lập tức nổi nóng.

Lâm Vi lấy lại bình tĩnh gọi điện cho Tôn Vũ Phi: " Mẹ nghe nói anh đang ăn cơm ở nhà hàng Trương Sinh. Mẹ chờ em đã nửa ngày rồi, em muốn đưa mẹ đến đó ăn thử xem".

"Hả?". Tôn Vũ Phi luống cuống.

" Anh lại uống nhiều rượu rồi phải không?". Lâm Vi hỏi.

" Ừ". Tôn Vũ Phi đành âm ừ.

" Em đoán chắc anh uống không ít rượu mà. Hay là anh đưa chìa khóa cho em, ăn cơm xong em sẽ lái xe chở mọi người về".

" Việc này..."

" Còn chần chờ gì nữa. Khi nào đến đại sảnh, em sẽ gọi điện cho anh". Lâm Vi không nói thêm gì, cúp máy luôn.

8. Chương 8

Tùng San San thần nhiên nhìn Tôn Vũ Phi nghe điện thoại, nét mặt càng ngày càng khó xử. Tùng San San cũng mỗi lúc một thêm khó chịu, cô ta bỗng cảm thấy mọi việc đều trở nên vô nghĩa nhưng không đành lòng chịu thua.

" San San, thật sự xin lỗi em. Anh phải đến nhà hàng Trương Sinh ngay bây giờ nên không có thời gian giải thích. Em chờ anh nửa giờ nhé, chỉ nửa giờ thôi". Tôn Vũ Phi cầm chìa khóa xe chạy vội. Anh ta nhất định phải đuổi kịp mẹ và vợ trước khi bọn họ đến được nhà hàng.

Vừa rẽ vào đường lớn thì gặp ngay đèn đỏ. Nguy rồi, mất hai trăm tệ chứ chẳng chơi. Thế này thì hỏng bét, Lâm Vi hay lên mạng tìm hiểu về các biên bản vi phạm pháp luật. Ngộ nhỡ cô để tâm thẩm tra đối chiếu đến thời gian địa điểm thì chết?...Tốt hơn hết không nên nghĩ nhiều như vậy, chú ý giải quyết việc trước mắt cái đã, Tôn Vũ Phi lập tức tăng tốc.

Hết nhanh rồi chậm, cuối cùng đã đến được nhà hàng Trương Sinh, Tôn Vũ Phi rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh ta cần nhắc xem nên trốn ở góc nào để chờ vợ gọi tới. Đột nhiên nhớ tới việc mình vừa mới từ bàn tiệc đi ra nên anh ta lại vội vàng chạy tới quầy bar mua một chai rượu rẻ tiền uống vài hớp.

Mười phút sau, Lâm Vi cùng mẹ chồng dắt con trai xuất hiện ở đại sảnh nhà hàng. Tôn Vũ Phi ở khu thư giãn trên tầng hai nhìn thấy rõ ràng, Lâm Vi bắt đầu bỏ điện thoại ra gọi. Anh ta cố ý chờ cho máy kêu một lúc mới nhắc lên nghe: " Alo, mọi người đến rồi à? Anh xuống ngay đây".

Khi nhìn thấy Lâm Vi và mẹ chồng chọn chiếc bàn bốn người ở đại sảnh để ngồi, Tôn Vũ Phi mới cầm chìa khóa ô tô giả vờ thở hổn hển như vừa mới chạy xuống: " Vợ à, ở đây có món sốt chân ngỗng rất ngon, em để mẹ nếm thử một chút xem sao".

Lâm Vi ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Tôn Vũ Phi: " Mọi người ăn xong rồi à?"

Tôn Vũ Phi bị nhìn thấu tâm can nên hơi chột dạ, hoảng hốt nói: " Đang ăn, đang ăn mà".

" Vậy sao anh lại cầm túi ra?". Lâm Vi ra vẻ ngạc nhiên.

" À". Tôn Vũ Phi nhìn chiếc túi trong tay nghĩ đúng là sai sót, anh ta lắp bắp giải thích: " Bọn họ...bọn họ vẫn ăn, anh về trước".

" Về trước? Chẳng phải anh nói còn phải dẫn bọn họ đi mát xa sao?". Lâm Vi hỏi dồn.

” Không mát xa, tắm gội gì hết”. Tôn Vũ Phi chán nản trả lời, anh ta thấy mình thật thảm hại.

Lâm Vi gật đầu không nói gì nữa. Trái lại, mẹ chồng cô tỏ ra vô cùng vui mừng, tươi cười rạng rỡ nói chen vào: ” Tốt tốt, còn đứng trơ ra đấy làm gì, lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau về nhà”.

Tùng San San bị lừa ngồi chờ suốt hai tiếng đồng hồ ở nhà hàng, đồ ăn nguội ngắt mà vẫn không thấy Tôn Vũ Phi quay lại.

Cô ta ủ rũ nhìn một bàn đầy đồ ăn, trong lòng chột hiểu, ván này mình thua rồi.

Không khí nhà hàng rất thích hợp với các đôi tình nhân, bàn nào cũng có đôi có cặp, chỉ mình Tùng San San cô đơn chiếc bóng, cô ta tự rót rượu uống đến say mềm.

Mượn rượu, Tùng San San bấm điện thoại gọi cho Tôn Vũ Phi. Lúc này, Tôn Vũ Phi đang ăn cơm cùng mẹ và vợ, mặc cho di động trong túi rung điên cuồng vẫn giả bộ như không có gì. Dù sao cũng là vợ chồng đã nhiều năm, thấy chồng hơi khác lạ vợ nhận ra ngay, Lâm Vi nhìn Tôn Vũ Phi: ” Sắc mặt anh khó coi quá, anh không sao đấy chứ?”

” Không có gì, có thể do anh vừa uống rượu nhiều quá thôi”. Tôn Vũ Phi đưa tay vào túi lên tắt di động. Anh ta biết lần này đích thực đắc tội với Tùng San San rồi.

Trên đường về, con trai đã ngủ thiếp, Lâm Vi vừa lái xe vừa quay sang nói chuyện với mẹ chồng: ” Đồng nghiệp của con đang âm ỉ đòi ly hôn. Tôn Vũ Phi biết đấy, là Tiểu Tào”.

Bà mẹ chồng nhiều chuyện dò la: ” Tại sao vậy?”

” Chồng cô ấy có tình nhân bên ngoài bị Tiểu Tào bắt ngay tại giường. Xã hội ngày nay đúng là xuống cấp”.

” Chồng cô ấy có tiền không?”

” Không có tiền”

” Quyền lực thì sao?”

” Không có quyền gì cả”

” Thời buổi bây giờ ông nào chả thế. Cái gì cũng không có nhưng vẫn dám bồ bịch bên ngoài. Chỉ có Vũ Phi nhà ta là tốt nhất. Hết giờ làm việc là về nhà với vợ ngay, trừ khi phải tiếp khách chứ không bao giờ đi đâu”. Mẹ chồng nghiêng đầu nhìn chăm chăm con trai.

Tôn Vũ Phi nhắm mắt cười ha hả: ” Đúng vậy, đúng vậy. Nếu tất cả đàn ông đều gương mẫu giống con thì tỉ lệ ly hôn của nước ta sẽ giảm đáng kể đấy”.

Lâm Vi nói giọng đầy hàm ý: ” Đúng vậy, chúng ta phải kêu gọi toàn thể đàn ông Trung Quốc học tập theo tấm gương của đồng chí Tôn Vũ Phi mới được”.

Cuối tuần, Tùng San San đi thăm người bạn thân đang mang thai. Thấy chồng người ta xoắn xuýt chăm vợ, tâm trạng cô ta cảm thấy chua xót. Tôn Vũ Phi ở nhà cũng như vậy sao? Bốn năm nay, đây là lần đầu tiên cô ta có ý nghĩ muốn từ bỏ. Tiểu tam cho dù có yêu thương thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là loại người chẳng ra gì. Chỉ vì cô ta không cam lòng, mất bốn năm để trở thành cử nhân đại học, cứ như vậy nói buông là buông sao.

Nghĩ tới đây, Tùng San San cố gắng lần cuối, không nói năng gì mà đưa ra sách lược gọn gàng dứt khoát, nhắn tin cho Tôn Vũ Phi: ” Em có thai rồi”.

Tôn Vũ Phi đang họp, nhận được tin nhắn cảm giác đầu óc vo ve, phản ứng đầu tiên khi nhắn lại là: ” Đừng có đùa linh tinh”. Nói xong đầu óc anh ta mới chậm chạp suy nghĩ. Không thể nào, chẳng phải lần nào cũng dùng Durex sao? Không lẽ một phần trăm thất bại lại rơi trúng vào người mình? Nhất định do đạo này không được mình quan tâm nhiều nên cô ấy giận, định hù dọa? Nghĩ vậy, Tôn Vũ Phi bình tĩnh nhắn lại: Đừng có cuồng lên, ngày mai anh sẽ cùng em đến bệnh viện kiểm tra.

Ngày hôm sau, Tôn Vũ Phi chở Tùng San San ra khỏi Thượng Hải, đến một bệnh viện khá vắng vẻ.

Bác sĩ thờ ơ đưa cho Tùng San San một lọ đựng nước tiểu để xét nghiệm. Tùng San San vào nhà vệ sinh, ném thẳng cái lọ đó đi rồi lấy trong túi ra lọ nước tiểu của người bạn tốt đang mang thai.

Tôn Vũ Phi lo lắng đứng chờ bên ngoài, Tùng San San cầm lọ nước tiểu lắc lư trong tay, Tôn Vũ Phi bắt giác im lặng. Anh ta hồi hận rồi, đối mặt với cơn bão tố sắp xảy ra, lúc này anh ta mới ý thức được một điều: cuộc sống sóng yên biển lặng đáng quý biết nhường nào, mặc dù cuộc sống đó có đôi chút nhạt nhẽo.

” Phải làm sao bây giờ?”. Giọng nói Tôn Vũ Phi thay đổi.

Tùng San San cảm thấy người đàn ông này bỗng trở nên xa lạ. Người đàn ông với dung mạo hiên ngang tao nhã nay đã trở thành tro bụi. Đứng trước mặt cô ta bây giờ là người đàn ông nhát gan, hoang mang và lo sợ. Cô ta thấy buồn cười, vậy mà bốn năm qua cô ta đã từng đi theo hắn.

Thấy Tùng San San im lặng, Tôn Vũ Phi luống cuống, sợ cô ta có ý định gì nên vội vàng tỏ thái độ: ” Anh không thể ly hôn”.

Tùng San San vô cùng tức giận liền xách túi bỏ đi. Tôn Vũ Phi chạy vội theo: ” San San, San San, xin lỗi, anh muốn được bồi thường cho em”.

” Bồi thường bao nhiêu?”

” Bốn...bốn vạn. Đủ không?”

” Ha ha”. San San cười lạnh: ” Vừa đúng một năm bốn vạn. Được. Trong vòng ba ngày anh phải đưa cho tôi, sau đó chúng ta chia tay”. Cô ta nói xong bước đi không quay đầu lại.

Tôn Vũ Phi hỏi mượn bạn bè nhưng không có kết quả. Những người bạn ngày thường vẫn ngồi uống rượu với nhau, gọi nhau là anh em giờ không có một ai, không người nào muốn cho anh ta mượn tiền. Cuối cùng, Tôn Vũ Phi vẫn phải mở miệng nói với Lâm Vi: ” Anh cần bốn vạn tệ”.

Lâm Vi đang phơi quần áo ngoài ban công, xoay người trả lời: ” Được”.

” Em không hỏi vì sao à?”. Tôn Vũ Phi kinh ngạc vì không hề có giông bão xảy ra như dự tính.

” Tại sao?”. Lâm Vi hỏi lại.

” Anh...anh đâm phải xe của người khác. Hôm đó có uống chút rượu nên công ty bảo hiểm không bồi thường”. Tôn Vũ lại nói dối, trong lòng thề thốt đây sẽ là lần cuối cùng.

” Anh thật biết đâm. Vừa hay trong nhà có bốn vạn tiết kiệm đấy”. Lâm Vi cười, xoa xoa tay, quay vào nhà lấy ra cuốn sổ tiết kiệm màu xanh biếc: ” Anh đừng lo, em sẽ đi ngân hàng rút tiền. Tiền có thể giải quyết vấn đề thì quan trọng gì”.

Ba ngày sau, Tùng San San nhận được một phong thư dày, bên trong là bốn vạn tiền mặt. Mở ra còn thấy có tờ giấy, trong đó viết: ” Cha mẹ của anh ấy cũng là cha mẹ của tôi. Con anh ấy cũng là con tôi. Nhà của anh ấy là nhà tôi. Cho nên, lỗi anh ấy cũng là lỗi của tôi. Thay mặt chồng tôi, thành thật xin lỗi cô”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-ngam>